

Tarkova píseň

Kam mě ces - ta ve - de, kam zvou hvěz - dy ble - dé, kam chci
do - jít, ne - vím sám, proč mě dál - ka vo - lá, proč jak
bez do - mo - va, proč tak ne - klid - nou krev mám.

Kam mě cesta vede, kam zvou hvězdy bledé,
kam chci dojít, nevím sám,
proč mě dálka volá, proč jak bez domova,
proč tak neklidnou krev mám.

Dál se nocí toulám, dál mě žene touha,
dál jsem štván osudem svým,
samet noci hladím, loutny struny ladím,
zpívám hvězdám zářivým.

Nad hlavou les šumí, kdo mu porozumí,
kdo ví, co chce voda říct,
jednou slyšet stačí kouzelný zpěv ptačí,
nedojdeš už klidu víc.

Měl jsem domov stálý, teď krb příliš pálí,
nechci u něj v klidu dlít,
chtěl bych projít branou v zemi zakázanou,
proč hřích předků nejde smýt.

Vzývám, Vardo, tebe, střežíš noční nebe,
dalas' hvězdným ohněm plát,
chtěl bych, Sněžná, Paní, chtěl, ač marné přání,
cestu k Valinoru znát.

Tark/Nolëwen/JC